контролю є важливим інструментом забезпечення якості адміністративних послуг.

Підсумовуючи викладене, вважаємо, що контроль під час надання публічних послуг щодо запобігання корупційним ризикам у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно - це регламентована законодавством діяльність органів публічної адміністрації, громадян чи їх об'єднань щодо контролю за виконанням суб'єктами процедури надання публічних послуг щодо запобігання корупційним ризикам у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно положень нормативно-правових актів, належного виконання ними своїх повноважень та дотримання прав, свобод і законних інтересів суб'єктів звернення. При цьому слід враховувати, що контроль під час надання публічних послуг щодо запобігання корупційним ризикам у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно є міжгалузевим правовим інститутом, оскільки охоплює контроль за доходами, які надходять як плата за надання публічних послуг, а також порядок розподілу та використання коштів, які надходять як плата за такі послуги.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. *Відомості Верховної Ради України.* 1996. № 30. Ст. 141.

2. Жарая С.Б. Прозорий офіс - як практика надання адміністративних послуг сучасного європейського рівня [Електронний ресурс]. URL.: http://www.academy. gov.ua/ej/ej 10/doc_pdf/Zharaj a.pdf.

3. Про невідкладні заходи щодо прискорення здійснення економічних реформ: Указ Президента України від 2 черв. 2013 № 327/2013 [Електронний ресурс]. URL.: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/327/ 2013.

4. Моніторинг надання адміністративних послуг [Електронний ресурс]. URL.: http://www.dkrp.gov.ua/list/130.htm.

5. Маматова Т.В. Формування механізмів громадського моніторингу надання адміністративних послуг в Україні. *Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування*. 2014. № 1 [Електронний ресурс]. URL.:: http://nbuv.gov.ua/j-pdi7Ttpdu_2014_1_14.pdf.

УДК 342.9

Палкін А.Ю., аспірант кафедри адміністративного та господарського права
(Запорізький національний університет, м. Запоріжжя, Україна)

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЦЕДУРИ БАНКРУТСТВА: ОГЛЯД НАУКОВИХ ПУБЛІКАЦІЙ

Реформування законодавства про банкрутство визначило перегляд нормативно-практичних підходів до реалізації визнання неплатоспроможності суб'єктів господарювання та інших учасників суспільних правовідносин.

Проблематика встановлення функціонального змісту та особливостей нормативного регулювання здійснення процедури банкрутства у звязку із реформуванням чинного законодавста, зокрема, у частині прийняття окремого законодавчого акту – Кодексу України з процедур банкрутства від 18 жовтня 2018 року № 2597-VIII [1], актуалізується впродовж останніх пяти років. Вартою дослідницької уваги є дисертаційна робота Ю. В. Чорної, де висвітлюються питання здійсненя характеристику світових систем визнання неплатоспроможності ряду провідних економічних держав (Сполучених Штатів Америки, Федеративної Республіки Німеччини, Канади, Італії, Франції, Китаю, Японії та інших країн). В межах дисертації

Ю.В. Чорної висвітлюються питання системи та структури конкурсного права, що корелюється із міжнародною доктриною банкрутства [2; 3]. Практично цінним є дисертаційне дослідження І. А. Бутирської, присвячене визначенню правового статусу учасників провадження в справі про банкрутство. В межах дисертації І.А. Бутирської робиться характеристика статусу кредиторів, специфіки їх діяльності, що реалізується через їх представників, а також встановленню ролі господарського суду як гаранту дотримання прав та інтересів учасників справи про банкрутство [4; 5].

З точки зору практичної затребуваності виокремлюється дисертції Я. О. Левшиної, де охарактеризовано нормативно-правовий інститут відповідальності у процедурі банкрутства. Вченою описано субєктний склад відносин, що виникають в межах застосування механізму відповідальності у процедурі банкрутства. З точки зору наукової цінності дисертації Я.О. Левшиної має важливе значення за рахунок висновків авторки щодо критеріїв форм та видів відповідальності у процедурі банкрутства, зокрема, вченою виділяються матеріальна та процесуальна відповідальність [6].

У дисертації Б.В. Яринка встановлюються адміністративно-правові засади щодо реалізації контрольно-наглядової функції за результатами діяльності арбітражних керуючих як з боку органів державної виконавчої влади, так і з боку органів громадського контролю та нагляду. Здійснення державного контролю та нагляду за діяльністю арбітражних керуючих переслідує мети попередження корупційних ризиків та проявів субєктивізму з метою незаконного збагачення, чи допущення зловживання правами чи інших порушень цивільно-правових, господарських та податкових зобов'язань, зобов'язань, повязаних із трудовими правовідносинами, а також захопленням власності через рейдерські схеми та процедури [7].

До прогалин здійснених науково-практичних досліджень у сфері банкрутства необхідно віднести фрагментарність висвітлення проблематики специфіки визнання неплатоспроможними державних підприємств. Відповідно до чинного законодавства до державних підприємств може бути застосована судова процедура розпорядження майном.

Відповідно до ст. 96 Кодексу України про процедуру банкрутства нормативно закріплюються такі особливості банкрутства державних підприємств, як:

- боржник має документарно підтвердити свій статус державного підприємства або підприємства, у статутному капіталі якого частка державної власності складає більше, ніж 50 %;

- відсутність безпосереднього та опосередкованого звязку між припиненням діяльності органу, уповноваженого на управління майном боржника, та порушенням процедури банкрутства державного підприємства;

- імперативна участь у здійсненні розгляду справи господарським судом про банкрутство представників органу, уповноваженого управляти державним майном підприємства-боржника, яке має у статутному капіталі більше, ніж 50% державних коштів;

- погодження із органом, уповноваженим на здійснення управління державним підприємством та підприємством, у статутному капіталі якого частка державного капіталу становить 50 % і більше, плану санації.

Чинним законодавством України встановлюється імперативна заборона із недопущення застосування процедури неплатоспроможності казенних підприємств (ч. 3 ст. 214 Господарського кодексу України). Для таких підприємств застосовується процедури санації чи ліквідації після їх вилучення із переліку об'єктів, що не підлягають приватизації, тобто встановлення нормативного дозволу на їх вилучення із обєктів права державної власності. При цьому оновленого переліку державного майна, що підлягає приватизації, в Україні і досі не ухвалено [8].

Саме тому спостерігається ситуація, коли проблемним як на рівні наукових публікацій, так і на рівні нормативно-правового регулювання відсутня дієва процедура

визнання банкрутом державного чи казенного підприємства, що створює перешкоди до належного виконання судового рішення, де такий суб'єкт є боржником.

Список використаних джерел:

1. Кодекс України з процедур банкрутства: Закон України від 18 жовтня 2018 року № 2597-VIII. URL.: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2597-19#Text
2. Чорна Ю. В. Світові системи банкрутства: господарсько-правовий аспект: автореф. дис. канд. юр. наук за спец. 12.00.04. Інститут економічно-правових досліджень Національної академія наук України. Київ, 2018. 19 с.
3. Чорна Ю. В. Світові системи банкрутства: господарсько-правовий аспект: дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук. Київ, 2018. 292 с.
4. Бутирська І. А. Правовий статус учасників справи про банкрутство. Чернівецький національний університет ім. Юрія Федьковича. Чернівці: Технодрук, 2017. 182 с.
5. Бутирська І. А. Учасники провадження у справі про банкрутство: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.04. НАН України, Ін-т екон.- прав. дослідж. Київ, 2017. 20 с.
6. Левшина Я. О. Відповідальність у процедурі банкрутства: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.04. Донец. юрид. ін-т МВС України. Кривий Ріг, 2020. 20 с.
7. Яринко Б. В. Адміністративно-правові засади здійснення контролю за діяльністю арбітражних керуючих: автореф. дис ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Нац. ун-т біоресурсів і природокористування України. Київ, 2020. 21 с.
8. Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України "Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації": Закон України від 2 жовтня 2019 року № 145-IX. URL.: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/145-20#n5

УДК 343:45

Пашковський В.В., здобувач кафедри адміністративного та господарського права, військовий спеціаліст міжвідомчої робочої групи
Науковий керівник: Волкова Ю.А., д.ю.н., професор, професор кафедри адміністративного права та процесу Київського національного університету імені Т.Г. Шевченка
(Запорізький національний університет, м. Запоріжжя, Україна;
Офіс Генерального прокурора з розслідування воєнних злочинів, м. Київ, Україна)

КАТЕГОРІЯ «ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я»: СУТНІСТЬ НОРМАТИВНОГО ПІДХОДУ

Право на охорону здоров'я людини відноситься до системи особистих немайнових прав людини, яка забезпечує фізичне існування людини, є невід'ємним від неї, та гарантується державою. Відповідно до статей 283, 284 Цивільного кодексу України встановлюється право особи на охорону здоров'я та право особи на медичну допомогу. Особа як власник здоров'я має не лише право володіти та використовувати власне тіло, але і має обов'язок зберігати його у належному стані, вчиняти дії із сприяння власному одужанню, виконувати керівні медичні настанови, що надаються медичними працівниками. Піклування про власне здоров'я для пацієнта може мати характер як лікувальної медичної допомоги, так і естетичної медичної допомоги. Саме надання послуг із отримання лікувальної медичної допомоги створює систему охорони здоров'я людини, що в межах даного дослідження є сферою, де необхідним є встановлення напрямів забезпечення ефективності запобігання корупції.